

JOŽ. PLOT: LJUDJE.

Dramatična slika v štirih dejanjih.

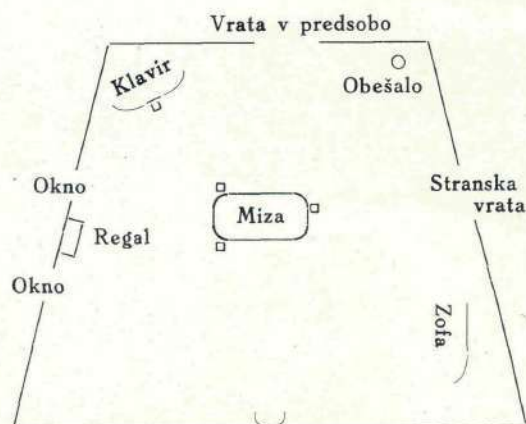
OSEBE:

Fanič, vdovec, uradnik.
 Slavko, praporščak v rez., sin.
 Lina, učiteljica, hči.

Gospa Remščakova, soseda.
 Mici, služkinja pri Faničevih.

Prvo dejanje.

Faničevo stanovanje, v vseh dejanjih brez izpremembe.

Čedno, precej skromno opravljena soba, zadaj vhod v predsobo, na levo druga vrata, ki vodijo v ostalo stanovanje. Sredi sobe miza, na njej razmetani akti, beležne knjige. Na enem koncu Linini zvezki, steklenici črnila in rdečila. V ozadju desno klavir, v levem kotu stojalo za obleko. Med oknom regal, knjige, papirji. Levo, v obližju mize zofa. Po stenah vise med drugim razne diplome.

Polmrak. Fanič hodi po sobi, se vselej skrbno ogne stolov ob mizi in se zdajpazdaj ustavi pred Lino, stoječo pri oknu.

Fanič. Če obvelja —, kaj praviš, Lina?

Lina (hladno, skoro mehanično). Potem te srčno zahvalim za ves tvoj trud.

Fanič. Tako, dà, res. (Nežno.) Kajne, Lina, vidiš, da ti hočem dobro? Če Bog da, zdaj prideš

slednjic do prave službe. Zdaj boš delala za svoj kruh in bo služba vsaj imena vredna. Služba mora dajati kruh. In kaj je slajšega, kakor delati za svoj kruh? Vsi tako delajo, čeprav tega pravzaprav nihče noče priznati.

Lina. Misliš? Seveda, mnogo je takih.

Fanič. Izkušen mož je tvoj oče in je videl in ve marsikaj, česar drugi ne spoznajo.

Lina. Dà, očetje morajo biti izkušeni; vse drugo jim manj pristuje ko izkušnost. Sicer pa se čisto dobro zavedam, da sem lačna. Lačna, ne vem, česa, morda kruha, morda življenja. Pravijo tudi, da je kruh življenje. Morda me žeja po samostojnosti.

Fanič. Večinoma je vir takih boleznih hlepenje po praznih besedah. Pustiva to, otrok moj!

Lina. Skratka, zares ne vem, kje je moje resnično pomanjkanje. A praznoto čutim in za vse, s čimer bi si potolažila to lakoto, bi bila hvaležna. Dvaindvajset let sem vedno pri tebi.

Fanič. Menda me ne misliš žaliti? Naj čakam na vračilo? Boj se tujih ljudi!

Lina (hladno). Saj te imam rada.

Fanič. Tako je prav. (Ganjen.) Oče, dà, oče, to je tako sveto ime, da ga otrok nikdar dovolj spoštljivo ne izgovori. Kolikor je bilo mogoče, sem se trudil; vse zate, otrok moj!

Lina. Vse si storil, vem. Hvala ti.

Fanič. In, dekle, ne smeš pozabiti, da sem vse napore in težave žrtvoval samo dobremu imenu